
[MALEDICENCYJA *sb f*

A sg maledic(e)ncyją.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Skłonność do mówienia o kimś źle, do złorzeczenia; złośliwość, złorzeczenie, tu personifikacja; [maledicentia – złorzeczeństwo, omowa, bluźnierstwo Mqcz 205c; – złorzeczenie Calep; złorzeczliwość, łączność do złorzeczenia – maledicentia Cn]: Lucyper mowi: [...] dawamci też ku pomocy siołtry náfze/ offforią/ kálumnią/ impudencyą/ máledicencyą/ áby thwoy ięzyk łwoim iádem częłto hártowały/ iáko czynią Prokurátorom ziēmłkim *PostępekPrCzart* 47v.

FP